

РЕШЕНИЕ

№ 3880

гр. София, 10.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.05.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1426** по описа за **2022** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.208 и сл. от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу Решение от 07.01.2022г., постановено по н.а.х.д. № 6318/2021г. по описа на Софийски районен съд, НО, 134-ти състав, с което е потвърдено издаденото от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. Наказателно постановление № 22-007385 от 12.04.2021г., с което на касатора, на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда, е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

В касационната жалба се твърди, че решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния закон. Иска се отмяна на обжалваното решение и отмяна на процесното наказателно постановление.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“ С., редовно уведомен се представлява от юрисконсулт С., която моли касационната жалба да бъде отхвърлена, а решението на СРС да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, XIV- ти

касационен състав, след съвещание, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

В оспореното решение въззивният съд правилно и въз основа на събраните доказателства е установил фактическата обстановка, като е приел, че в периода от 05.01.2021г. до 11.02.2021г. била извършена проверка от главен инспектор в Д"ИТ" – С. по спазване на трудовото законодателство от страна на дружеството – касатор.

По време на извършената проверка резултатите, от която били обективизирана в протокол № ПР 2100128/11.02.2021г. били констатирани редица нарушения, като на основание чл. 404, ал.1, т.1 от КТ на дружеството били дадените задължителни предписания, с конкретно определени срокове, измежду които и посоченото в т.5, че в качеството си на работодател [фирма] следва в срок до 25.02.2021 г. да оцени рисковете за безопасността на здравето на работещите, като обхване избора на работно оборудване и организацията на работните места .

Предписанието било връчено на представляващия дружеството на 11.02.2021г, като същото не било обжалвано в законово определения срок и влязло в законна сила.

В периода от 18.03.2021г. до 31.03.2021г. в Д"ИТ"-С. била извършена последваща проверка по изпълнението на така дадените задължителни предписания в хода на която било констатирано, че даденото задължително предписание под №5 в протокол № 2100128/11.02.2021г. не е изпълнено.

Резултатите от последващата проверка били обективизирани в протокол № ПР 2109878/31.03.2021г. , който бил връчен на упълномощен представител на същата дата.

На база на направените в хода на проверката констатации старши инспектор в ДИТ С. установил, че дружеството е извършило нарушение на разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ, за което в присъствието на упълномощен представител на дружеството и свидетели съставил срещу [фирма] АУАН № 22-007385/31.03.2021г. Въз основа на така съставения АУАН било издадено и атакуваното Наказателно постановление (НП) № 22-007385/12.04.2021г.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, районният съд от правна страна е приел, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до неговото опорочаване и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Изложил е доводи, че установените в хода на съдебното следствие факти и обстоятелства сочат по несъмнен начин, че административно наказателно отговорното дружество е извършило нарушението, за което е ангажирана неговата административно наказателна отговорност.

Решението е правилно.

Видно от установената по делото фактическа обстановка наказаното лице е извършило вмененото му нарушение-неизпълнение на даденото предписание в посочения в същия срок, поради което е осъществило от обективна и субективна страна вмененото нарушение по чл.415,ал.1 от КТ , а именно не е изпълнило в указания срок даденото задължително предписание – „Работодателят да оцени рисковете за безопасността и здравето на работещите, като обхване избора на работно оборудване и организация на работните места“ .

Съдът не установи твърдените от касатора нарушения на

административнопроизводствените правила при издаването на АУАН и НП.

Предвид, че нарушението – неизпълнение на дадено предписание, винаги и безусловно се осъществява чрез бездействие, което трае докато бъде преустановено, респективно установено, то след изтичане крайния срок за изпълнението му - в случая на 25.02.2021 г., то се счита за извършено. След изтичане на срока, даден за изпълнение на предписанието, и неизпълнение на същото, нарушителят осъществява нарушението до момента, когато то бъде установено. Времето, мястото и обстоятелствата, при които е извършено нарушението могат да бъдат изведени от установителната част на НП, поради което процесуалните права на дружеството не са нарушени.

В случая предписанието е влязло в сила. Задължителното предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ е принудителна административна мярка, подлежаща на самостоятелно обжалване по реда на АПК – чл. 405, изр. 1 от КТ. След влизане на предписанието сила съдът следи единствено за изпълнението на същото, тъй като фактическият състав на нарушението, за което е ангажирана административно- наказателната отговорност включва от обективна страна единствено неизпълнение на това предписание. В тази връзка ирелевантни са причините довели до неизпълнение на даденото предписание. Последното касае законосъобразността и правилността на даденото предписание и подлежи на проверка в процедурата по оспорването му, не и в настоящото производство. Следователно и с оглед липсата на доказателства за противното, съставът на вмененото нарушение - неизпълнение на предписание на административен орган в указан срок, е осъществен.

Съгласно разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1 500 до 10 000 лв. Към момента на извършване на последваща проверка, по изложените по-горе съображения правилно е прието, че не са представени доказателства и не е установено изпълнение на предписанието, осъществен е състава на вмененото административно нарушение. Размерът на наложеното е в законоустановения минимум, поради което съдът го намира за правилно определен.

На следващо място настоящата съдебна инстанция счита, че в случая липсва основание за приложение на института „маловажен случай“. В тълкувателно решение № 3/10.05.2011 г. на ВАС по тълкувателно дело № 7/2010 г. е посочено, че специалният състав на маловажно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 от ЗАНН. В настоящият случай, не са налице предпоставките за приложението на чл. 415в КТ, а именно нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира незаконосъобразност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН оспорваното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80,00 лв., определено по реда на чл. 63д от ЗАНН вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал.2, предл първо и второ АПК, вр. С чл. 63 ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София- град, XIV- ти

касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 07.01.2022г., постановено по нахд. №6318/2021г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 134- ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция инспекция по труда С. разноски по делото в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1/

2/